

NORA ROBERTS

Keturioji t. 1-os

antroji knyga

Išdidusis

DŽERADAS MAKEIDAS

Knygute.lt

Nora Roberts

IŠDIDUSIS DŽERADAS MAKEIDAS

Romanas

Versta iš: Nora Roberts,
The Pride of Jared MacKade,
Silhouette Books, an imprint
of Harlequin Books, 1995
© Nora Roberts, 1995

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B. V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.
Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar
mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Gražina Nemunienė,
vertimas iš anglų kalbos, 2011
© Živilė Adomaitytė, knygos dizainas, 2012
© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka
© Dreamstime.com, viršelio nuotrauka
© „Svajonių knygos“, 2012
ISBN 978-609-406-500-2

Elektroninę knygą paruošė Knygute.lt, 2013

Bestselerių autorė Nora Roberts
pristato keturlogiją

Aukšti, tamsūs ir beprotiškai vyriški.
Jaudinantys kiekvienos sutiktos moters
širdį. Broliai, kuriems neįmanoma atsispirti.
Broliai Makeidai nevengia iššūkių... ir
visada jų randa. O jei vienas iš jų – meilė?

REIFO MAKEIDO sugrįžimas
Išdidusis DŽERADAS MAKEIDAS
DEVINO MAKEIDO meilė
ŠEINO MAKEIDO sutramdymas

Gero laiko su šauniaisiais broliais
Makeidais!

PROLOGAS

Miške aidėjo karo šūksniai ir bėgančiųjų trepsėjimas. Kariai atkakliai kovėsi, kartkartėmis apšaudydami artilerijos sviediniais lauką už medžių. Oras net gaudė nuo ginklų žvangėjimo ir sužeistųjų šūksnių. Daug karių žuvo, o likę gyvi troško kraujo.

Virš jų galvų lyg baldakimas vis dar sodriai vešėjo žalia besibaigiančios vasaros lapija, pro kurią sunkiai skverbėsi skysti, blausūs saulės spinduliai. Tvankiame drėgname ore tvyrojo troškus žemės ir gyvūnų kvapas.

Šiame baugiam miške Džeradas jautėsi laimingas.

Jis buvo karininkas, vadas. Neturėjo iš ko rinktis, teko būti vadu, nes jis vyriausias, dvylikos metų, ir tai jo teisė. O kariuomenė – dešimtmetis brolis Devinas, kuriam teko tenkintis kapralo vaidmeniu.

Jie vykdė aiškią misiją – reikėjo sunaikinti sukilėlius.

Kadangi karas – dalykas rimtas, Džeradas suplanavo karo veiksmus. Deviną savo kariu pasirinko todėl, kad jis pakludavo įsakymams. Ir buvo geras mąstytojas.

Be to, jis nirtus, į nelaisvę priešų neimantis karys.

Reifas ir Šeinas, kiti du broliai Makeidai, taip pat nuožmūs kariai, tik labai ūmūs. Ir dabar jie lakstė po mišką šūkaudami, kol Džeradas kantriai tykojo pasaloje.

- Žiūrėk, jie sklaidosi, - sumurmėjo Džeradas, jiedviem su Devinu sutūpus krūmuose. - Reifas tikisi mus išvilioti ir sumušti. - Džeradas nusispjovė. Kai esi dvylikos, spjaudymasis yra vienas iš šaunumo požymių. - Jis nemąsto kaip karys.

- O Šeinas išvis neturi proto, - įkišo trigrašį Devinas, rodydamas broliams būdingą panieką.

Jie nusišypsojo, du berniukai išsidraikiusiais juodais plaukais ir dailiais veideliais, kurie buvo murzini nuo prakaito ir purvo. Džeradas nužvelgė mišką žaliomis lyg žolė akimis. Jam čia viskas buvo pažįstama - kiekvienas akmuo, kiekvienas kelmas, kiekvienas pramintas takelis. Dažnai ateidavo čia paklajoti arba pasėdėti. Ir pasiklausyti - vėjo šiurenimo medžiuose, voverių ir zuikių keliamo šnaresio, vaiduoklių atodūsių.

Jis žinojo, kad seniau čia kiti kariai kovojo ir

žuvo. Tai kėlė susižavėjimą. Džeradas užaugo pilietinio karo mūšio lauke Antietame, Merilande, todėl kaip bet kuris kitas berniukas žinojo apie tos lemtingos 1862 metų rugsėjo dienos manevrus ir klaidas, triumfą ir tragediją.

Mūšis, į istoriją įrašytas kaip kruviniausias per visą pilietinį karą, žadino berniuko vaizduotę. Drauge su broliais jis išžvalgė kiekvieną mūšio lauko pėdą, prireikus apsimesdavo, kad guli negyvas Krivinojoje alėjoje, skuosdavo per kukurūzų laukus, kuriuose kadaise, labai seniai, parakas buvo išdeginęs sausus jų stiebus.

Daug naktų Džeradas praleido mąstydamas apie tai, kaip brolis stojo prieš brolių, ir spėliodamas, ką jis būtų daręs, jei būtų gimęs tais baisiais, tačiau didvyriškais laikais.

Vis dėlto labiausiai Džeradą žavėjo mintis, kad vyrai aukodavo gyvybę už idėją. Sėdėdamas miške jis įsivaizduodavo, kaip pats kaudasi už tai, kas jam brangu, ir didingai žūsta.

Mama jam dažnai sakydavo, jog vyras turi turėti tikslą ir tvirtus įsitikinimus, be to, tikslo reikia siekti garbingai. Paskui ji nusijuokdavo jai būdingu sodriu juoku, suveldavo jam plaukus ir pasakydavo: ko jau ko, o išdidumo jis

nepritrūksiąs. Jau dabar jo turįs į valias.

Džeradas troško būti geriausias, greičiausias, stipriausias ir protingiausias. Tai buvo nelengva užduotis, ypač turint tris ne mažiau ryžtingus brolius. Todėl jis labai stengėsi. Mokėsi ilgiau už kitus, narsiau kovėsi, sunkiau dirbo.

Džeradas Makeidas nenorėjo pralaimėti.

- Jie ateina, - sušnabždėjo Džeradas.

Devinas linktelėjo. Jis klausėsi šakelių traškėjimo, krūmų šnarėjimo ir laukė tinkamos akimirkos.

- Reifas nuėjo ana ten, o Šeinas apeina mus iš užpakalio.

Džeradas neabejojo tuo, ką pasakė Devinas. Brolio pojūčiai lyg katės.

- Aš sudorosiu Reifą. Tu būk čia, kol pamatysi mus kaunantis. Šeinas bėgte atbėgs. Tada tu ir sutvarkysi jį.

Džerado akys nušvito iš nekantrumo. Broliai sumušė rankomis. „Pergalė arba mirtis!“

Džeradas pirmąkart pastebėjo pablukusius melsvus marškinius, kai jie šmėkstelėjo prieš akis priešui bėgant nuo medžio prie medžio. Jis tykojo kantriai lyg gyvatė. Paskui, šūktelejęs kraują stingdančiu balsu, šoko į priekį.

Šis šuolis juos abu pernešė per purvynę tie-

siai į spygliuotą gervuogyną.

Užpuolimas buvo puikus, netikėtas, bet Džerasdas ne toks kvailas, kad patikėtų, jog tai jau visko pabaiga. Reifas – klastingas priešas, tai patvirtintų bet kuris Antietamo pradinės mokyklos mokinys. Jis kovėsi su kažkoku šėtonišku džiaugsmu, puikiai suprantamu Džeradiui.

Juk iš tiesų nieko nėra smagiau kaip karštą vasaros dieną velėti kam nors šonus, kai ore jau tvyro mokyklos grėsmė, o visi sunkūs rytiniai darbai nudirbti.

Dygliai draskė drabužius ir odą. Berniukai, ieškodami atramos į purvą klimpstančiais sportbačiais, apsidaužę kumščiais ir alkūnėmis išsikapstė atgal į taką. Netoliese vyko kitos kautynės – buvo girdėti keiksmi, kriokimas ir ausiai malonus išdžiūvusių lapų čėžėjimas kariams voliojantis ant žemės.

Broliai Makeidai jautėsi lyg danguje.

– Esi miręs, tu niekše sukilėli! – sušuko Džerasdas sugriebęs Reifą už kaklo.

– Į pragarą keliausi kartu su manimi, lavone!
– jam atsakydamas šūktelėjo Reifas.

Galiausiai smagiai apsikumščiaavę jie nusirito tolyn vienas nuo kito, purvini, uždusę, spring-

dami juoku.

Šluostydamasis kraują nuo prakirstos lūpos Džeradas grįžtelėjo pažvelgti, kaip jo kariai puola priešą. Regis, Devinui pamušta akis, o Šeinui pradrėksti džinsai. Dėl to jie turės rūpesčių.

Jis palaimingai atsiduso žvelgdamas į saulės nutviekstus medžių lapus.

- Ketini juos išskirti? - nelabai susidomėjęs paklausė Reifas.

- Nee... - Džeradas nerūpestingai nusišluostė kraują nuo smakro. - Jie patys tuoj baigs.

- Žadu eiti į miestą. - Vis dar trykštantis energija Reifas pašoko ir nusivalė kelnes. - Nusipirksiu gazuoto gėrimo pas Edę.

Devinas su Šeinu liovėsi imtis ir žvilgtelėjo į jį.

- Ar turi pinigų?

Iššiepęs dantis Reifas sužvangino monetas kišenėje.

- Galbūt.

Garsiai riktelėjęs jis nusibraukė plaukus nuo akių ir pasileido tekinas.

Tik tiek ir tereikėjo, kad Devinas su Šeinu pultų iš paskos. Paskatinti džiuginančios progos iškratyti centus Reifui iš kišenių jie atsi-

traukė vienas nuo kito ir nurūko jam iš paskos.

- Bėgame kartu, Džeri! - atsigręžęs šūktelėjo Šeinas. - Mes lekiamė pas Edę!

- Lėkite, aš jus pasivysiu!

Tačiau jis ir toliau gulėjo ant nugaros įsi-
spoksojęs į saulę, žvilgčiojančią pro tankią la-
piją. Brolių žingsniams nutilus jam pasirodė,
kad girdi senojo mūšio garsus. Mortyrų dundė-
jimą ir mirštančiųjų šauksmus.

Paskui, visiškai šalia savęs, pajuto trūkčio-
jantį nuo savųjų pasimetusių, išsigandusių ka-
rių kvėpavimą.

Jis užsimerkė. Buvo taip pripratęs prie šio
miško vaiduoklių, kad nebijojo. Gaila, negalėjo
su jais susitikti ir paklausti, kaip jaučiasi žmo-
gus, pasiryžęs rizikuoti gyvybe ir siela. Troško
suprasti, kaip galima taip mylėti idealą, gyve-
nimo būdą ar dar kažką, kad viską atiduotum
stengdamasis jį apginti.

Nusprendė, jog ir jis galėtų pasiaukoti dėl
šeimos, dėl tėvų ir brolių. Tačiau tai visai kas
kita. Tai... šeima.

Pasižadėjo sau vieną dieną išgarsėti. Žmonės
žvelgdami į jį žinos, kad tai jis, Džeradas Ma-
keidas, vyras, apgynęs savo idealus, daręs tai,
ką reikėjo daryti, ir niekada nevengęs kovos.

1

Džeradas norėjo šalto alaus. Jau juto skonį to pirmo didelio gurkšnio, kuris padės nuplauti bjaurios dienos teisme nuosėdas, pamiršti kvailį teisėją ir klientę, lėtai varančią jį iš proto.

Jam buvo nė motais, kad ji tikrai kalta – buvo bendrininkė daugybės smulkių įsilaužimų vakariniame Heigerstaune prieš ir po tiriamojo įvykio. Tiek to. Jis gali ginti ir kaltą žmogų. Toks jo darbas. Tačiau mirtinai pavargo nuo nesiliaujančio klientės priekabiavimo.

Šios moters požiūris į advokato ir kliento santykius buvo gerokai iškreiptas. Beliko tikėtis, jog pakankamai aiškiai leido jai suprasti, kad jei dar kartą sugriebs jį už užpakalio, jis paliks ją vieną ant ledo.

Kitomis aplinkybėmis jis gal būtų tai priėmęs tik kaip nereikšmingą įžeidimą, netgi iš to pasišaipęs, bet dabar užgriuvo tiek rūpesčių ir darbų, kad juokauti nebuvo noro.

Irzliu judesiu Džeradas įstūmė kompaktinę plokštelę į automobilio grotuvą ir leido Mocartui lydėti jį vingiuotu keliu namo.

Tik vieną kartą sustos, pažadėjo pats sau. Vieną kartą ir trumpam, o tada jau bus šalto

alaus eilė.

Nereikėtų nė trumpam stabtelėti, jei ta Savana Moningstar teiktųsi atsiliepti į jo skambučius.

Džeradas pajudino pečius stengdamasis juos atpalaiduoti, o paskui spustelėjo pedalą, norėdamas truputį pasimėgauti neleistinu greičiu. Pažįstamu keliu lėkė greitai, beveik nepastebėdamas nei pirmųjų gležnų pavasario pumpurų ant medžių, nei švelnaus besiskleidžiančių sedulų žiedų rūko.

Jis pristabdė praleisdamas skuodžiantį kiškį, aplenkė į Antietamą važiuojantį pikapą. Tikėjosi, kad Šeinas jau bus pradėjęs ruošti vakarienę, bet prisiminė, jog šiandien jo paties eilė virti, ir nusikeikė.

Rūstumas tiko jo griežtų bruožų veidui su ne visai tobula du kartus sulaužyta nosimi ir kampuotu smakru. Už tamsintų akinių, po juodais lenktais antakiais švietė šaltos ryškiai žalios akys. Nors lūpos buvo piktai suspaustos, vis tiek atrodė patraukliai.

Žvelgdamos jam į lūpas moterys susimąstydavo... Džeradui šypsantis smakre išryškėdavo duobutė, tada jos atsidusdavo ir klausdavo savęs, kaip jo žmona galėjo jį paleisti.

Teismo salėje Džeradas išsiskirdavo iš kitų. Plačiapetis, siaurų klubų, tvirtas ir liemeningas jis visuomet atrodė nepriekaištingai su pagal užsakymą siūtu kostiumu, tačiau net elegantiški drabužiai negalėjo paslėpti iš jo trykštančios jėgos.

Ant iškrakmolytos baltų marškinių apykaklės patraukliai krito juodų plaukų garbanos.

Teismo salėje jis jau nebe tas Džeradas Makeidas, kuris kone nuo pat gimimo dienos nutrūktgalviškai siautė su broliais po apylinkes. Čia jis advokatas Džeradas Makeidas.

Vos išvažiavęs į užmiestį žvilgtelėjo į aukštai ant kalvos stovintį pastatą. Tai buvo senasis Barlou namas, kurį nusipirko į miestą sugrįžęs brolis Reifas. Džeradas pastebėjo Reifo automobilį stataus šlaito viršuje ir sudvejojo.

Kilo pagunda užsukti pas brolių ir pamiršus visus nemalonumus išgerti alaus drauge su juo. Tačiau žinojo – jeigu Reifas nedarba, nekala plaktuku, nepjauna pjūklų ar nedažo kurios nors namo, rudenį turinčio tapti viešbučiu, dailies, tai laukia grįžtančios žmonos.

Džeradą vis dar stebino, kad blogiausias iš blogiausių Makeidų – vedęs vyras....